

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1119/2015
10.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Б.А. из Б., Д.Т., Општина Прокупље, чији је пуномоћник Д.С., адвокат из П., против туженог Р. Р. ДОО из П., чији је пуномоћник Т.М.М., адвокат из П., ради поништаја решења туженог, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4246/14 од 11.02.2015. године, у седници одржаној 10.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4246/14 од 11.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 32/14 од 12.09.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог од 29.01.2014. године, којим му је отказан уговор о раду од 24.02.2011. године, те да се обавезе тужени да га врати на рад, на послове комуналног радника. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 88.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4246/14 од 11.02.2015. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку («Сл.гласник РС» бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

2.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Правилно је побијаном одлуком одбијен тужбени захтев за поништај решења о престанку радног односа тужиоцу, уз основан закључак судова да су за доношење одлуке о престанку радног односа тужиоцу, испуњени услови из члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, ...54/09). Одлука о смањењу броја запослених код туженог донета је Одлуком туженог о покретању поступка за утврђивање вишка запослених, на основу кога је донет и Правилник о изменама правилника о организацији и систематизацији послова од 16.101.2014. године, којим је утврђено да се, између осталог, број извршилаца на пословима комуналног радника, које је обављао тужилац, смањује са 18 на 14, тако да 4 запослена на овим пословима представљају вишак.

Пре доношења побијаног решења тужени је, сагласно члану 153. став 1. Закона о раду, Одлуком о покретању поступка за утврђивање вишка запослених, утврдио критеријуме на основу којих ће се одредити ко од запослених представља вишак, којим су резултати рада запослених предвиђени као основни критеријум за одређивање вишка запослених, а утврђени су и допунски критеријуми, уколико сви запослени остварују исте резултате. Тужилац је одређен као вишак запослених применом основног критеријума, након што је утврђено да је од стране непосредног руководиоца оцењиван (углавном) оценом незадовољава или делимично задовољава, а тужени није имао ни могућности да му обезбеди обављање других послова који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, као ни посао са нижим степеном стручне спреме или за преквалификацију. Исплаћена му је отпремнина, чиме је испоштована и одредба члана 158. став 1. Закона о раду.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије којима се указује да ничим није доказано да су код туженог наступиле економске и организационе промене, као и наводе којима се оспорава вредновање рада тужиоца, па налази да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Наиме, економске, организационе и технолошке промене правног лица представљају његову пословну политику, због чега њихово постојање и испуњеност ових услова за покретање и спровођење поступка одређивања вишка запослених, не може бити предмет преиспитивања у судском поступку за заштиту права из радног односа у случају отказа уговора о раду применом члана 179. став 1. тачка 9 Закона о раду. При том, у поступку оцене законитости овакве одлуке послодавца, суд цени да ли је послодавац спровео законом прописани поступак, као и да ли је применио и да ли је правилно применио критеријуме за одређивање вишка запослених, али није овлашћен да цени и одлуку послодавца о оцењивању запослених, која је претходила доношењу решења о отказу (ако је оцена предвиђена као критеријум за утврђивање вишка запослених).

3.

Наводима у ревизији којима се оспорава оцена изведених доказа заправо се оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено (члан 407. став 2. ЗПП), па их Врховни касациони суд није ни ценио.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1 ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**